

xerrem amb:

remei margarit:

de la nova cançó a greenpeace



Des de fa anys, sobretot a l'estiu, la vèiem passejar pels carrers de la vila. Darrera una mirada tendra barrejada amb una certa timidesa, s'hi amaga una personalitat de dona formada en mil i una activitats. Remei Margarit i Teyà, fou fundadora dels Setze Jutges, grup iniciador de la nova cançó catalana, en un moment històric en què cantar en català era un acte de resistència cultural. Ella fou testimoni privilegiat del naixement de cantants com Maria del Mar Bonet, Quico Pi de la Serra, Raimon, Lluís Llach i tants d'altres.

Quan el moviment de la cançó fou una realitat que aglutinava tot un poble, ella es retirà discretament. Si abans havia deixat les partitures del Conservatori, poc després ho féu amb la guitarra que acompanyava les seves cançons, per estudiar Psicologia. Anys després, des de l'Ajuntament de Barcelona, es dedicà durant un temps a organitzar els primers centres de Planificació Familiar. Ara treballa en l'àrea de cultura del Consistori barceloní.

L'activitat literària que començà en escriure les lletres de les seves pròpies cançons, l'ha continuada a través de la poesia i la narrativa. A l'any 1992, l'Ajuntament de Badalona li atorgà el Premi Països Catalans, Solstici d'estiu per a la seva novel·la «Estimat Jhon». Polifacètica com és, durant un temps estigué estretament vinculada a l'activitat política. Participà en la Fundació del PSC (congrés), per després militar en el PSC-PSOE, partit que abandonà quan aquest defensà el vot afirmatiu en el referèndum de l'OTAN. Es considera però, encara socialista, si bé la seva única afiliació és al Greenpeace i l'Unicef. De tot això i de moltes més coses hem parlat amb ella.

— Com començà la nova cançó?

— La història comença a finals del 58, principis del 59. Érem un grup de Sarrià que sempre féiem coses de tipus cultural. Recordo que nosaltres érem uns «fans» de la cançó francesa (Brel, Piaf, Brassens, Ferrer). En una d'aquestes trobades en Miquel Porter proposà que féssim cançons en català. Cadascú, com si es tractés d'un joc, va començar a fer una cançó. Aprofitant que en Miquel Porter dirigia un grup de teatre afeccionat, «El Teatre Viu», aprofitàvem les seves sessions per acabar amb un recital. El públic s'ho va agafar molt bé i vàrem seguir fent actuacions, malgrat que ho féiem en condicions semi-clandestines. Les nostres cantades van començar a arrossegar gent, el grup s'amplià amb nous membres com en Delfí Abella, l'Espinàs, en Quico Pi de la Serra i altres.

— Per què el nom de Setze Jutges?

— El nom se li acut a en Josep Maria Espinàs en una trobada a casa del metge Sr. Lloberas. Ho proposà perquè era un nom que costava molt traduir al castellà. No és tractava d'arribar a ser setze, sinó de donar nom a un moviment.

— Apareix a Serrador un article d'en Lluís Serrahima, amb el títol «Ens calen cançons d'ara», que es considera el Manifest Fundacional del Moviment. Qui en va ésser l'instigador?

— L'autor de l'article és en Lluís, però va ésser suggerit per en Josep Benet, que va dir que el moviment cultural de la nova cançó calia que es revifés com a arma política.

— Quan va ésser el salt qualitatiu de la nova cançó?

— El salt qualitatiu va ésser amb en Raimon. Quan nosaltres érem els Setze Jutges, ens repartíem les